

Tự truyện
Chủ đề: lính kể
Tác giả: Robert J. “Mo” Moberg
Dịch giả: Vũ Đình Hiếu

BIỆT KÍCH DELTA

(Chiến Sĩ Vô Danh)

Những Chiến Sĩ chiến đấu bảo vệ Miền Nam đã và đang tiếp tục chiến đấu cho Việt Nam Tự Do.

Phi hành đoàn trên chiếc trực thăng gồm có: Chuẩn úy Johnson, cơ khí trưởng Smith, xạ thủ đại liên (không chắc chắn), một người lính trẻ tên là Gourley, tôi ngồi ghế bên trái, và Trung sĩ nhất Walter “Doc” Simpson điều khiển sợi dây câu toán biệt kích.

Toán Biệt Kích Delta bị địch săn đuổi, đã lẩn tránh hai ngày. Thiếu tá Eldon(?) Smith ngồi trên trực thăng chỉ huy cùng với Thiếu tá Charles (Bruiser) Allen, chỉ huy đơn vị hành quân Delta. Toán biệt kích lẩn trốn trong rừng vẫn chưa tìm được một bãi đáp trên một rặng núi. Phi cơ quan sát FAC nhìn thấy toán biệt kích qua một khoảng trống, không bị lá cây che khuất giữa rừng núi mênh mông. Một trực thăng bay vào, thả dây câu xuống lôi lên được ba người, một Hoa Kỳ hai Việt Nam, đổi lại chiếc trực thăng bị trúng đạn nhiều chỗ.

Ngồi trên chiếc trực thăng chỉ huy, hai ông Thiếu tá Smith và Bruiser ra lệnh cho chiếc trực thăng “bốc” bay ra khỏi khu vực nguy hiểm và ra lệnh cho Trung sĩ nhất Orville G (Robbie) Robinette, trưởng toán Biệt Kích Delta vẫn còn ở dưới đất “sắp xếp theo thứ tự và tìm một bãi đáp an toàn” (Get your shit in order and find a safe LZ!). Robbie trả lời ông sếp tỉnh bơ “Tôi đã xong thứ tự, đang tìm con chuồn chuồn mà ông hứa sẽ đem

chúng tôi ta” (I got my shit in order. I’m just looking for that slick you promised would get us out here).

Biết rằng toán biệt kích vẫn còn ba người ở dưới đất, sẽ không đủ sức chống cự với địch quân lâu dài, tôi yêu cầu trực thăng chỉ huy cho phép tôi bay thật thấp, sát đầu ngọn cây vào bốc toán biệt kích. Chiếc C&C cho tôi biết hướng bay, phải... trái... v.v. Tôi bay vào và trông thấy toán biệt kích ở dưới đất, qua một khoảng trống giữa mầu xanh của lá cây rừng trùng điệp. “Doc” thả sợi dây câu xuống thật nhanh, gần 200 bộ, vẫn chưa chạm mặt đất, tôi phải hạ thấp chiếc trực thăng thêm chút nữa. Đúng lúc đó, người cơ khí trưởng Smith báo cáo, trực thăng trúng đạn súng nhỏ của địch. Đồng thời “Doc” báo cáo, Trung sĩ Jay Graves đã ngồi vào sợi dây, đang kéo lên. Chúng tôi không làm được gì hơn, đứng chịu trận, nếu bay đi, chắc chắn Trung sĩ Graves sẽ bị cành cây đâm vào người chết. Cùng lúc, tôi có cảm tưởng như chiếc trực thăng từ từ bốc lên cao, kính chắn gió vỡ toang và khói tràn đầy trong phi cơ. Hình như phi cơ trúng B-40 của địch và bắt đầu dạt qua bên trái. Nhìn sang bên cạnh, Johnson cũng đang tái mặt hai tay nắm chặt cần lái nhưng không điều khiển được chiếc máy bay. Tôi quyết định cho chiếc trực thăng rơi trên đầu những ngọn cây cao khoảng 500 bộ trên thung lũng. Tiếp theo tôi chỉ biết chiếc trực thăng chúi mũi xuống ngọn cây rồi lật ngửa, nằm vắt ngang trên ngọn cây cách mặt đất khoảng sáu bộ.

Tôi không mở được cánh cửa, hét thật to “Súng của tôi đâu?”. “Doc” nhét vào tay tôi khẩu súng M-16 của anh ta rồi nói “Đây, cầm khẩu của tôi rồi chạy ra khỏi chiếc trực thăng ngay!”. Tôi bò ra khỏi trực thăng, “Doc” và Smitty rơi ra khỏi chiếc trực thăng xuống đất, hình như bị gãy xương sườn. Johnson, xạ thủ đại liên M-60 bò ra an toàn. “Doc” và tôi leo lên chiếc trực thăng trở lại lần nữa tháo khẩu đại liên M-60 và lấy túi đựng đồ cấp cứu, tôi tìm thấy khẩu CAR-15 của mình. Anh lính Mũ Xanh Graves chạy lại ôm tôi nói “Tôi biết, anh sẽ đến cứu tôi”.

Trưởng toán biệt kích Robbie cũng chạy lại nói với tôi “Ông muốn nắm quyền chỉ huy không?”. Tôi trả lời, ông bạn đang làm được việc, cứ tiếp tục nhiệm vụ chỉ huy và muốn chúng tôi (phi hành đoàn trực thăng) làm gì. Robbie chỉ định vị trí chiến đấu và xạ trường cho chúng tôi, sắp đặt ổ phục kích trên con đường mòn chạy ngang qua, gần chiếc trực thăng bị rơi. Thiếu tá “Bruiser” chỉ huy trưởng hành quân Delta, ra lệnh cho chúng tôi giữ vững vị trí chiến đấu, đợi ông ta tìm một bãi đáp và đem lên một Đại Đội xung kích thuộc Tiểu Đoàn 91 (Biệt Cách Dù) lên tiếp ứng. Tôi chia nước uống và đạn dược trong túi cấp cứu cho mọi người, trong khi “Doc” sắp đặt khẩu đại liên M-60 gần chỗ tôi. Tuyến phòng thủ của toán biệt kích trở nên im lặng lạ thường, tôi nằm thủ thế quan sát khu vực xạ trường. Bỗng tôi nghe có tiếng nói Việt Nam văng vẳng, rồi một tên địch xuất hiện cách chỗ bọn tôi bố trí khoảng 20 thước, nhìn xuống chân đồi. Khi người lính Bắc Việt dừng lại quan sát, Tiểu Đội của anh ta cũng lên đến nơi, đứng xung quanh anh ta. Tôi liếc qua Robbie chờ lệnh khai hỏa, anh ta cũng đang nhắm khẩu CAR-15 vào đám địch quân.

Một tên trong đám, có lẽ là cấp chỉ huy quay đầu nhìn quanh, tôi nhìn thấy rõ ngôi sao đỏ trên nón cối anh ta đang đội. Nhìn thấy chiếc trực thăng nằm ngửa vát vương trên đầu ngọn cây, tên chỉ huy vừa chỉ tay vừa la lớn. Cùng lúc các khẩu súng của toán biệt kích khai hỏa, tên chỉ huy ngã xuống. Tiếng đạn đại liên M-60 nổ chát chúa cùng với tiếng lựu đạn nổ vang dội khu rừng, Tiểu Đội lính Bắc Việt bị đồn ngã. Trưởng toán biệt kích Robbie đưa tay ra hiệu ngưng bắn, rồi ra lệnh rút đi đến một điểm khác nơi hướng Bắc một triền núi, gần chiếc trực thăng lâm nạn, lập vị trí phòng thủ trong đám cỏ tranh cao. Nằm ẩn trong đám cỏ tranh, bọn tôi không quan sát được xa, nghe tiếng địch quân kéo nhau tới bên kia triền núi bắn băng quơ vào những cành cây trên đầu toán biệt kích. Một nhân viên phi hành đoàn sợ hãi, run lẩy bẩy. Tôi sợ anh ta nổ súng bất ngờ, lộ vị trí đang trú ẩn nên bò lại vỗ lên vai anh ta trấn an.

Vài phút sau, trưởng toán biệt kích Robbie bò lại nói nhỏ vào tai tôi, Đại Đội xung kích đã vào đến nơi, tất cả theo anh ta di chuyển lên hướng Bắc. Khi chúng tôi ra khỏi chỗ trú ẩn, nghe được tiếng Việt, địch quân la hét, gọi nhau um xùm, rồi có tiếng súng nổ phía trước. Graves nói với tôi, tình cờ gặp một tên địch, anh Thiếu úy LLDB/VN nói “Chúng tôi không có vũ khí”, rồi Graves và anh Thiếu úy LLDB/VN nổ súng giết chết tên địch. Tôi băn khoăn, tại sao mình không bắt sống địch quân?

Chúng tôi tiếp tục đi, rồi xuống một sườn đồi về hướng đông toán quân Bắc Việt. Tôi để ý Smitty có vẻ mệt mỏi vác khẩu đại liên M-60 nên đổi khẩu CAR-15 ngắn gọn cho anh ta. Toán quân tiếp tục đi khoảng ba, bốn tiếng đồng hồ sau gặp Đại Đội xung kích Việt Nam. Đại Đội này làm thành một tuyến phòng thủ, bảo vệ một bãi đáp nhỏ bên một dòng suối, dưới chân đồi.

Một trực thăng cỡ lớn CH-46 của TQLC/HK vào đón toán biệt kích cùng phi hành đoàn chiếc trực thăng lâm nạn. Khi chiếc CH-46 bốc lên cao, họ bắn đại liên xuống dưới loạn xạ, coi bộ không cần biết có Đại Đội xung kích Việt Nam đang ở xung quanh khu vực bãi đáp.

Chiếc trực thăng CH-46 đáp ở Đông Hà để lấy thêm nhiên liệu và quan sát những chỗ trúng đạn. Lúc đó tôi mới khám phá ra, bộ quần áo rằn ri “Cọp Vàng” biệt kích rách tả toí. Một trực thăng khác thuộc Phi Đoàn 281 bay đến đón chúng tôi, đưa về phi trường Phú Bài.

Thiếu tá Smith đứng đón chúng tôi tại bãi đáp trực thăng, ông vòng tay ôm vai tôi mừng. Tất cả vào trung tâm hành quân, thuyết trình chuyến đi vừa qua, sau đó Thiếu tá “Bruiser” cho tất cả mọi người về căn cứ ở Đà Nẵng nghỉ ngơi. Chúng tôi, người nào cũng được thưởng huy chương.

Robert J. “Mo” Moberg

Dallas, TX.

vđh dịch

*nguồn: internet eMail by **tqh** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Sáu, June 27, 2025
tkd, Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*